

"Geistlicher Baustein Nr. 5"

- Ihn anbeten im Geist und in der Wahrheit-

Albanische Übersetzung :

Guri Frymor i Ndertimit nr. 5

-TA ADHUROSH ATË NË FRYMË DHE NË TË VËRTETËN-

Gjoni 4:24: "Perëndia është Frymë, dhe ata që e adhurojnë duhet ta adhurojnë në Frymë dhe në të vërtetën."

Perëndia, në fillim, ishte thjesht Perëndi. Ai nuk ishte as Perëndi; Perëndia është një objekt adhurimi. Ai ishte Fuqia e madhe – Perëndia. Pastaj Ai krijoi engjëjt, dhe engjëjt e adhuruan Atë, kështu që Ai ishte Perëndi. Pastaj Ai krijoi njeriun. Tani, Ai është një Shpëtimtar. Por nuk kishte asgjë të humbur; diçka duhej të humbiste që Ai të mund të tregonte cilësinë e Tij si një Shpëtimtar. A e besoni këtë?

Në fillim, kur Perëndia e krijoi njeriun që ta adhuronte dhe të jetonte për Të, Perëndia u kujdes për të, e ushqeu. Njeriu kishte një bashkësi të përsosur me Perëndinë. Nuk kishte asgjë të gabuar. Perëndia zbriste në mbrëmje dhe fliste me Adamin dhe Evën. Çfarë pamjeje e mrekullueshme! Asnjë dëm; asgjë nuk mund t'u bënte dëm. Asnjë sëmundje nuk mund të vinte ndonjëherë tek ata. Ata nuk dinin as çfarë ishte sëmundja. Ata nuk dinin çfarë ishte pleqëria. Ata nuk dinin çfarë ishte të ishe i lënduar. Ata nuk mund të lëndoheshin. Ata ishin në praninë e fuqive të gjithëfuqishme të Perëndisë, të cilat i mbikëqyrnin dhe i udhëhiqnin përmes Frymës së Tij. Nuk kishte asgjë që mund t'u bënte dëm.

Në fillim, Perëndia zbriste në mbrëmje dhe fliste me Adamin dhe Evën në freskinë e ditës, dhe zëri i Tij i madh u pëshpërinte atyre (Zanafilla 1:8). Dhe ata kishin bashkësi; e donin njëri-tjetrin. Si era e Frymës që kalonte përmes shkurreve! Luanët afroheshin, tigrat, të gjithë, dhe ata e adhuronin Zotin. Njeriu ishte në çdo moment i vetëdijshëm se prania e Tij ishte me të.

Njeriu i parë ishte në shëmbëlltyrën e Perëndisë (Zanafilla 1:26-27),

...i cili është Frymë. Në Gjoni 4 thuhet: "Perëndia është Frymë, dhe ata që e adhurojnë, duhet ta adhurojnë në Frymë dhe në të vërtetë." Kështu që Perëndia është Frymë. Dhe njeriu i parë që Ai krijoi, ishte njeri Frymeror. Ai ishte në shëmbëlltyrën dhe ngjashmërinë e Perëndisë.

Pastaj Ai e vendosi këtë njeri në mish, dhe njeriu ra (Zanafilla 2:4-7). Kështu që Perëndia zbriti dhe u bë në shëmbëlltyrën e njeriut (Romakëve 8:3-4), në mënyrë që të mund të shpengonte këtë njeri të rënë. Kjo është, sipas mendimit tim, historia e vërtetë e Ungjillit. [3]

Mbani mend, ky është besimi ynë. Perëndia përgatiti një rrugë për njeriun që ta adhurojë Atë nën gjakun e derdhur në Eden (Zanafilla 3:21). Ai kurrë nuk e ndryshoi atë. Ai nuk mund ta ndryshojë. Po të e bënte, do të thoshte që kishte një mendim më të mirë se në fillim, dhe kjo nuk është e mundur për Të. Ai është gjithmonë i njëjtë. [4]

Pastaj kuptojmë se vaji dhe vera janë të lidhura me adhurimin (Zbulesa 6:6), gjithmonë të lidhura me adhurimin. Vaji simbolizon Frymën e Shenjtë. Dhe vera simbolizon fuqinë e nxitjes përmes zbulesës. Dhe kjo ndodh kur diçka zbulohet. Ajo sjell shtytje për besimtarin, sepse është dhënë përmes zbulesës. Shihni, është diçka që Perëndia e ka thënë; është një mister. Nuk mund ta kuptoni. Dhe pas pak, Perëndia zbret dhe e zbulon atë dhe pastaj e konfirmon.

Tani, fuqia e zbulesës sjell gjallërim për besimtarin, sepse fuqia e verës, vera natyrale, është për gjallërim. Shihni, ajo i jep shtytje një personi që është rrëzuar plotësisht.

Tani, ka një fuqi të zbulesës së Fjalës, e cila sjell nxitje të gëzueshme për besimtarin, gjallërim të kënaqshëm, një gjallërim që konfirmohet dhe vërtetohet. Në Shkrim, kjo quhet vera e re. Ne gjithmonë i referohemi siç thuhet: "Këta janë të dehur nga vera e re", vera Frymerore. Mendoj se përkthimi më i mirë do të ishte: nga vera Frymërore (Veprat e Apostujve 2:1-13).

Ashtu si vera natyrale shfaq fuqinë e saj stimuluese, po ashtu ndodh edhe me verën e re, kur ajo zbulon Fjalën e Perëndisë, e cila është Fryma (Zbulesa 6:6). Fjala vetë është Frymë. A e besoni këtë? Le ta lexojmë: “Fryma është ajo që jep jetë; mishi nuk të bën dobi. Fjalët që unë ju kam thënë janë frymë dhe jetë.” (Gjoni 6:63).

Fjala vetë është Frymë. Ajo është Frymë në formën e fjalës. Dhe siç e shihni, kur ajo bëhet e gjallë apo ngjallet, atëherë Fryma e Fjalës fillon të veprojë dhe të funksionojë. Tani shikoni: Një mendim duhet të jetë më parë mendim, përpara se të bëhet fjalë. Dhe kur një mendim jepet, ai bëhet fjalë. Tani, kjo këtu është mendimi i Perëndisë, që Ai e ka vendosur në fjalë, dhe kur ne e pranojmë atë prej Tij, ajo bëhet fjalë.

Perëndia ia zbuloi Moisiut se çfarë duhej të bënte. Moisiu e tha atë me gojë dhe ajo ndodhi (Eksodi 14:13-31). Shihni, kështu ndodh kur vjen me të vërtetë nga Perëndia... Kështu që ne mund të shohim se kjo stimulon dhe sjell gëzim, sepse është Fjala e Perëndisë. Vera e re stimulon (Luka 5:36-38), kur ajo zbulon Fjalën; atëherë ajo sjell ndonjëherë gëzim të madh, aq shumë sa që ne derdhem nga gëzimi.

Tani, e di që ka shumë fanatizëm. E di që shumë tërhiqen nga muzika, kërcejnë lart e poshtë, dhe e di që kjo ndodh; unë gjithashtu e besoj këtë. Kam parë njerëz që, sa kohë që luante muzika, të gjithë kërcenin dhe brohorisin, por kur muzika ndalej, ndaleshin edhe ata. Për mua, kjo është ende në rregull, për sa kohë që njerëzit jetojnë drejt... Por tani po fillon të vijë Fjala. Tani, kjo është ajo që në të vërtetë sjell jetë — Fjala — dhe kjo sjell ngazëllimin e gëzueshëm të verës së re. Shihni, kjo është ajo që ndodhi në Ditën e Rrëshajëve, kur Fjala u konfirmua.

Ata e dinin që një Frymë duhej të derdhej mbi ta, dhe ata pritën derisa kjo të ndodhte. Por kur erdhi konfirmimi i këtij zbulimi, atëherë erdhi stimulimi mbi ta.

Tani vini re këtu në Ligji i Përtërirë 16:2: “Ti do të adhurosh Zotin, Perëndinë tënd, në vendin që Zoti do të zgjedhë, për ta vendosur emrin e tij atje.” Tani, ti duhet të adhurosh Perëndinë...

.....tha Ai – “në vendin që Unë kam zgjedhur,” jo në atë që ka zgjedhur dikush tjetër, por “atë që Unë kam zgjedhur.”

Pra, nëse Perendia ka zgjedhur një vend, ne duhet të zbulojmë se çfarë ka thënë Ai për atë vend. Dhe ku është ky vend? Unë dua ta gjej këtë vend, sepse dua ta adhuroj Atë në të vërtetë.

Kjo na tregon se Perendia ka një vend takimi të caktuar për adhuruesit e Tij. Vetëm në atë vend Perendia i takon adhuruesit e Tij.

Pra, për atë vend që Ai ka zgjedhur për adhuruesit e Tij, Ai ka thënë se atje do ta vendosë emrin e Tij që të banojë. Tani le të hulumtojmë dhe ta gjejmë përmes Shkrimit të Shenjtë se ku është ky vend. Nëse Perendia ka thënë se do ta vendosë emrin e Tij në atë vend, ku ka zgjedhur të takohet me popullin e Tij dhe ata ta adhurojnë Atë, me siguri është diku në Bibël, sepse kjo ishte për të gjitha epokat.

Tani, së pari: cili është emri i Tij? Duhet të zbulojmë se cili është emri i Perendise, përpara se të zbulojmë se ku e ka vendosur Ai atë.

Dhe zbulojmë se Jezusi gjithashtu ka thënë: “Unë kam ardhur në emrin e Atit Tim, dhe ju nuk më keni pranuar” (Gjoni 5:43). Atëherë emri i Atit duhet të jetë Jezusi. Kjo është e saktë. Emri i Atit është Jezusi, sepse Jezusi kështu ka thënë: “Unë mbaj emrin e Atit Tim. Unë kam ardhur në emrin e Atit Tim, dhe ju nuk më keni pranuar.” Pra, emri i Tij ishte Jezusi.

Dhe emri ishte vendosur në një njeri; jo në një kishë, jo në një denominacion, jo në një besëhim (kredo), por në një njeri! Ai zgjodhi që emri i Tij të banojë në Jezu Krishtin. Tani zbulojmë se ky bëhet vendi i adhurimit të Perendise – aty ku ti e adhuron Atë.

Para se Ai të lindte, emri i Tij u quajt Jezus. Ishte aq i rëndësishëm, saqë iu dha nënës së Tij nga engjëlli Gabriel, që emri i Tij do të ishte “Jezusi, Biri i Perëndisë”, që Ai ishte (Luka 1:26-38; Mateu 1:18-25).

Ja ku e kemi. Kjo është e vetmja. Është vetëm Ai – Perëndia...

.... dhe vendi i zgjedhur i adhurimit. Vendi i Perëndisë që Ai e ka zgjedhur.

Perëndia zgjodhi t'i dalë përpara njeriut; jo në një bashkësi, jo në një konfesion, jo në një kredo besimi, por në Krishtin. Ky është i vetmi vend ku Perëndia do t'i dalë përpara njeriut dhe ku njeriu mund ta adhurojë Atë – vetëm në Krishtin. Ky është i vetmi vend. Nuk ka rëndësi nëse je metodist, baptist, katolik, protestant apo çfarëdo tjetër – ekziston vetëm një vend i vetëm ku mund ta adhurosh Perëndinë siç duhet, dhe ai është në Krishtin.

Romakëve 8:1: “Prandaj, tani nuk ka më dënim për ata që janë në Krishtin Jezus, të cilët nuk ecin sipas mishit, por sipas Frymës.”

Ky është ungjilli.

Miqtë e mi, nuk dua të lëndoj ndjenjat e askujt, por unë jam përgjegjës për një mesazh dhe ky mesazh është: “Dilni jashtë nga ky kaos!” Dhe nëse ju them të dilni jashtë, ku do t’ju çoj atëherë? A do t’ju çoja te “Branham-Tabernakulli” (te një bashkësi e caktuar)? Edhe ajo ka po aq të meta sa të gjitha të tjerat.

Por ekziston një vend ku mund t’ju çoj, ku jeni të sigurt dhe të mbrojtur nga vdekja – ky është në Jezus Krishtin, vendi i adhurimit të Perëndisë. Ky është vendi që ju paraqes, ku Perëndia ka vendosur Emrin e Tij, ku Ai ka premtuar se do t’i dalë përpara çdo personi që hyn aty; Ai do ta adhurojë atë dhe do të hajë me të – ky është në Krishtin, jo në ndonjë bashkësi të caktuar.

Por në Krishtin, Ai është banesa e Perëndisë (Hebrenjve 10:5-9). Ai është vendi ku Perëndia hyri dhe banoi brenda Tij. “Ky është Biri Im i dashur, në të Cilin Unë kam kënaqësi të banoj” (Mateu 17:5). Aty ishte vendbanimi i Perëndisë, aty e solli Ai Emrin e Tij dhe aty e vendosi – Jezus Krishtin. Prandaj, Emri i Tij ishte vendosur në një njeri – në Birin e Tij, Jezus Krishtin – në të cilin vetë Ai banoi (2 Korintasve 5:19), në këtë banesë.

Jerusalemi i vjetër, festat e vjetra, tempulli i vjetër ishin një hije; dita kur tymi hyri te Arka e Besëlidhjes dhe u vendos mbi të dhe zëri i Perëndisë u dëgjua prej andej (Numrat 7:89; Eksodi 25:22).

Ashtu edhe zëri i Perëndisë u dëgjua, kur Ai hyri në...

.... Banesen e Jezus Krishti, sepse e Vjetra (natyrorja) ishte një shëmbëlltë e hijë e së Resë. Dhe kur Ai hyri në Krishtin, Ai tha: “Ky është Biri Im i dashur, në të cilin kam kënaqësinë të banoj.” Dhe Unë do të zgjedh vendin ku do të bëj që Emri Im të banojë (Ligji i Përtërirë 16:1-3) dhe ku do të takoj njeriun dhe ku do të adhuroj.” Perendia e zgjodhi vendin, jo në ndonjë denominacion kishtar, por në Jezu Krishtin. [6]

A po i shihni këto dy frymëra të kundërta duke vepruar në këtë epokë të ligë? A mund ta shihni? Të dyja janë shumë religjioze (fetare) – Kaini dhe Abeli – frymët po kthehen përsëri në kulm, ashtu si në fillim. Njëri adhuron përmes bukurisë, dijes, arsimit, shkencës dhe etikës (Marku 7:7-9), ndërsa tjetri përmes besimit, nga zbulesa e Fjalës së Perëndisë.

Por Nuseja është pjesë e Dhëndrit, besnike në çdo mënyrë, duke pritur martesën, bashkimin. Jo të bashkuar në keshillin ekumenik, por në takimin në ajër, për në darkën martesore (1 Selanikasve 4:15-17). Asaj iu zbulua dhe iu dha zbulesa e mistereve të shtatë vulave në Bibël. Ajo e sheh marrëzinë e mashtruesit, aq afër të vërtetës sa që do të mashtrojë, nëse është e mundur, edhe të zgjedhurit (Mateu 24:24). Por ajo e sheh atë.

Ambicia e Satanit ishte të adhurohej si Perëndi. Ai mori me vete dy të tretat e yjeve të qiellit, u ngrit mbi ata yje dhe u predikoi atyre. Ai i mashtroi dy të tretat e tyre. A e shihni këtë? Vëreni, kjo është ambicia e tij.

[Sipas Zbulesës 12:4, një e treta e yjeve të qiellit u hodh në tokë. Ndoshta profeti e kishte parasysh këtë varg.]

Dhe tani ai është gati me nusen e tij të zgjedhur mirë dhe të arsimuar, përmes diturisë së tij vetjake – shihni, e mbushur plot me mashtrimet e tij: ndërtesa të mëdha dhe konfesionet të mëdha, ngjyra dijesh dhe teologjie, dinake, intelektuale dhe të arsimuara, për të mashtruar gjithë botën dhe për t’u bërë një “Perëndi”. Kjo është ajo që ka bërë ai. E gjithë kjo përfundon në personin e Antikrishtit, i cili është tashmë kurorëzuar si “zëvendësuesi i Perëndisë” përmes nuses së tij dashuruese me botën, shkencore, të veshur me gjithë madhështinë e intelektualëve.

.... dhe Arsimimi religjioz. Ai është bërë religjioz (fetar) si ai (Satani), përmes interpretimit të vet të Fjalës së Perëndisë, ashtu siç bëri ai me Evën dhe siç bëri biri i tij, Kaini.

Tani ju thoni: “Çfarë, biri i Satanit?” Më tregoni një vend në Bibël ku Kaini quhet ndonjëherë biri i Adamit. Bibla thotë se ai ishte “biri i së Keqes”, fara e gjarprit (1 Gjonit 3:10-12). Jo, tani mbulesa është hequr, vëlla. Piramida është zbuluar, kur u tregua zbulesa.

Vini re mendimet e tij, çfarë do të bëjë. Ai mendonte se Perëndia banonte në bukuri tokësore. Ai e bëri këtë që në qiell. Mëkati nuk filloi në kopshtin e Edenit, por në qiell, ku Luciferi, biri i agimit, u ngjit në bukuri dhe dëshironte një mbretëri më të bukur sesa ajo e Mikaelit. Ai mendonte se Perëndia banonte në bukuri (Ezekieli 28:11-17; Isaia 14:12-15). Kini parasysh, Kaini nuk donte një flijim gjaku. Ai solli frutat e bukura të fushës në altarin e tij (Zanafilla 4:1-7). Shumë religjioz (fetar), bëri gjithçka si Abeli, solli flijimin, ra përmbys para Zotit për ta adhuruar. I bindur në çdo mënyrë, por pa zbulesën e Fjalës.

Plani i Perëndisë që nga fillimi ishte Fjala. Por Perëndia e zbuloi përmes zbulesës atë që Ai e konfirmoi dhe e përforcoi si të drejtë. Jo feja, jo një altar, jo përkatësia në ndonjë kishë, jo ofrimi i një flijimi, jo sinqeriteti, por përmes zbulesës së Fjalës së Perëndisë.

Perëndia ia zbuloi Abelit se nëna e tij nuk kishte ngrënë një mollë që ia dha një gjarpër, por kishte pasur marrëdhënie seksuale me Satanin në formën e një kafshe – jo një zvarranik, por kafsha më e mençur dhe më e zgjuar në tërë fushën, ajo që i ngjante më shumë njeriut. E vetmja që fara e saj mund të përzihej me farën e njeriut.

Kaini dështoi të kishte zbulesën. Dhe zbulesa është e vetmja gjë – zbulesa e Fjalës (Mateu 16:13-20).

Çfarë është një zbulesë? Jezusi tha: “Mbi këtë shkëmb do të ndërtoj Kishën Time, dhe portat e ferrit nuk do të mund ta mposhtin.” Besimi është një zbulesë, sepse besimi është zbuluar për ty (Hebrenjve 11:1-31).

“Me anë të besimit (me anë të zbulesës), Abeli i ofroi Perëndisë një sakrificë më të mirë se Kaini” (Hebrenjve 11:4).

Kaini mendoi se ata kishin ngrënë mollë. Ata ende e kanë këtë ide, por nuk ishte ashtu. Ishte një kurvëri – fara e gjarprit. Dhe kur u hapën të shtatë vulat, kjo u shpall dhe u sqarua. [8]

Nëse ti ke marrë jetën e përjetshme, ti ke qenë në Perëndinë para se të ekzistonte ndonjëherë bota. Ti je një pjesë, një bir i Perëndisë, një atribut i Perëndisë. Ai e dinte saktësisht në cilën epokë do të vije. Ai të paracaktoi për atë epokë që të marrësh atë vend, dhe askush tjetër nuk mund ta marrë. S’ka rëndësi sa shumë imitues dhe gjëra të tjera (Efesianëve 1:3-5), ti duhet të jesh aty, sepse Ai e dinte që do të ishe aty (2 Timoteut 1:8-10). Tani je shprehur; tani mund të kesh bashkësi me Të, dhe kjo është ajo që Ai dëshiron. Ai dëshiron bashkësi, të adhurohet. Por nëse jeta jote nuk ka qenë gjithmonë si një atribut në Perëndinë, atëherë je thjesht një imitues i krishterimit. E shihni? Do të ketë miliona dhe miliarda të tillë që janë vetëm imitues të krishterimit. [9]

Tani, ne kënaqemi duke predikuar fjalën, por kjo nuk është gjëja kryesore. Nuk është kjo. Ne nuk duhet ta adhurojmë Perëndinë vetëm pasi të kemi mbaruar predikimin e fjalës, siç bëjmë zakonisht, thjesht ta adhurojmë Atë. Kjo është e mrekullueshme. Por duhet ta adhurojmë Atë çdo orë të jetës sonë. Kur jemi në punë, duhet ta adhurojmë Atë. Sa herë që paraqitet një mundësi, adhuro Perëndinë duke dëshmuar për Të.

Ju gra, kur shihni një grua tjetër që bën diçka të gabuar, adhurojeni Zotin duke e marrë mënjatë dhe duke i thënë: “Motër, ka një jetë më të mirë se kjo.”

Ju burra në punë, kur dëgjoni dikë që përdor emrin e Zotit në mënyrë të pahijshme, përdoreni atë mundësi dhe shkoni tek ai, merreni për dore dhe thoni: “Shiko, ka një jetë më të mirë se kjo. Nuk duhet të përdorësh fjalë të tilla.” Dhe thuajini me butësi. Të gjitha këto janë një Adhurim.

Dhe kur shohim dikë të sëmurë dhe mjeku thotë se nuk mund të bëhet më asgjë, ne duhet ta adhurojmë Zotin duke u thënë atyre: “Por ekziston ende një Perëndi në qiell që i përgjigjet lutjes.” [10]

Mendoj se mënyra jonë e të shprehurit duhet të jetë e tillë që të dëshirojmë të jemi vazhdimisht në adhurim, ta adhurojmë Zotin kudo që jemi.

Kur mbliidhemi bashkë për ta adhuruar Atë, ta adhurojmë në Frym, ta adhurojmë ndërsa ngasim makinën; kudo që të jemi, adhurojeni Zotin! Mendoni pak, Bibla thotë: “Çdo gjë që merr frymë, le ta lavdërojë Zotin.” Dhe pastaj shton: “Lavdërojeni Zotin!” Edhe nëse nuk merr më frymë, prapëseprapë lavdëroje Zotin. “Çdo gjë që merr frymë, le ta lavdërojë Zotin, po, lavdërojeni Zotin!” (Psalmi 100). [11]

Mos merrni asgjë të re! Ato fluturojnë përreth gjithandej dhe do të vijnë edhe më shumë. Por mos pranoni këto gjëra të reja!

Zoti, Perëndia juaj, ju ka treguar se çfarë është e vërteta. Zoti, Perëndia juaj, e ka konfirmuar të vërtetën përmes Fjalës së Tij dhe përmes Frymës së Tij. “Jo me forcë, as me pushtet, por me Frymën Time”

(Zaharia 4:6). Dhe Fryma, “Perëndia kërkon ata që e adhurojnë në frymë dhe në të vërtetë” (Gjoni 4:24). “Fjala Jote është e vërteta.” Dhe Ai e ka konfirmuar plotësisht se Jezus Krishti është i njëjti dje, sot dhe përgjithmonë (Hebrenjve 13:8). Ai ju ka treguar farat e mbrëmjes.

Ai jua ka zbuluar këtë nëpërmjet Fjalës. Ai e ka dëshmuar për ju nëpërmjet Frymës së Tij. [12]

Shumë njerëz kanë Frymën pa të Vërtetën, të tjerë kanë të Vërtetën pa Frymën. Është si një njeri që ka para në bankë por nuk di si të lëshojë (ta shkruaj) një çek. Tjetri di të shkruajë një çek, por nuk ka para në bankë.

Por nëse arrin t’i bashkosh të dyja, atëherë ndodh diçka – kur Fryma e Perëndisë hyn në Fjalën. Dhe kur Fryma e Perëndisë vjen mbi ty bashkë me Fjalën e Perëndisë, atëherë diçka do të ndodhë. [13]